

anden Side vende ind til de Strækninger af private Grunde, som løb langs Søerne fra Vesterbro til Østerbro. Fremdeles er der en Tvergade, som vil komme til at løbe omtrent paa den Plads, der nu indtages af Farimagsveten, og Bevarelsen af denne Tvervei netop paa dette Sted har for Udvalget stillet sig som noget meget væsentligt, og dette er Grunden, hvorfor vi ikke ved den Behandling kunde gaae ind paa det Endringsforslag, som var stillet af det ærede Medlem fra Holbæk Amts 4de Valgfreds (Krabbe), om at udelade de Ord, som findes i Lovforslaget om en Vei, „som vil komme til at gaae, deels over Statens, deels over private Grunde“, idet nemlig den eneste Tvergade, som fuldsejgør disse Betingelser, er den, som følger den nuværende Farimagsvai. Vi have anseet Bevarelsen af dette Led af Planen for af den Grund at være af Bigtighed, at man, ved at lægge Gaden paa dette Sted, vil have et givet Udgangspunkt i den nuværende Vei saaledes, at Beføstningerne og Udgifterne ved dens Udvidelse ville være ulige mindre end ved Anlægget af en heel ny Vei. I det oprindelige Regjeringsudkast synes det at have været Tanken — jeg siger „synes“, thi det er senere blevet gjort tvivlsomt, og det er maaskee ikke ganske afgjort —, at Staten skulde foretage en ikke ganske ubetydelig Klækk af positive Anlæg af Vei og Gader; men da de Forudsætninger, fra hvilke det oprindelige Lovudkast gik ud, nemlig at Staten skulde være bemyndiget til at sælge stykkevis de den tilhørende Grunde, ikke længer findes i Lovudkastet, som det nu foreligger, har det ogsaa været nødvendigt i den Henseende at foreslaae en bestemt Forandring. Det er nu Lovforslagets Tanke, at Staten ikke skal foretage noget som helst Anlæg i denne Retning, og det, hvadenten Salget efter § 8 maatte komme istand eller ikke; det er Tanken, at under alle Omstændigheder skulle de nye Foretagender, som der bliver Tale om for Byen, ikke falde over paa Statens Skuldre. Hvad særligt angaaer den nyligt omtalte Tvervei, som vilde komme til at gaae langs med Søerne, da vil den paa hele sin Strækning komme til at føre over luttet private Grunde, og Udvalget anseer det for en Selvsølge, at det maa

være de private Grundeiere, hvis Grunde støde op til denne eventuelle Vei, og som ogsaa maae afgive Grunden dertil, der i sin Tid ville have at foretage dette Anlæg paa den almindelige Maade, som er foreskrevet i Loven af Decbr. 1857 om private Grundeieres Forpligtelse, naar de bebygge deres Grunde, da at anlægge Vei af en vis Bestaaffenhed. Med Hensyn til Hovedadgangen til Byen og den Tvergade, som skal følge Farimagsveten, altsaa vil komme til at skære deels de private og deels Statens Grunde, er det Lovforslagets Tanke, at Regjeringen ikke skal foretage noget som helst Anlæg af Vei, men at Staten paa sin Side, som et Vederlag for den Afsløsningssum, den afforprer de private Grundeiere, skal være forpligtet til at expropriere de Strækninger, som dertil maatte være fornødne, saaledes at altsaa saadanne Veigrunde ville blive at afgive gratis af Staten, og at det saa efter Omstændighederne bliver deels Communen deels maaskee de private Ciere — det er et Forhold, vi ikke indlade os paa —, men i alt Fald ikke Staten, der komme til at anlægge dem. — Jeg har anseet det for nødvendigt at gjøre disse Bemærkninger, da det hele Punkt, som følger af, at Discussionen hidtil væsentligt har bestaaet sig med et specielt Spørgsmaal, maaskee ikke har staaet saa ganske klart for de ærede Medlemmer, og det maaskee ogsaa er nyttigt for Fremtiden, at der er kommet en Forklaring frem af denne Art, der kan fjerne en og anden Tvivl, som Lovforslaget muligen kunde efterlade, idet jo her ikke er Tale om Domstoles Fortolkning af Loven, men om Administrationens Anvendelse deraf, saa at Regjeringen vil kunne tage noget Hensyn ogsaa til de Ytringer, som ere faldne her under Discussionen. For den nuværende høitærede Krigsminister vil det ikke være nødvendigt, da han sikkert er enig med Udvalget i de Anskuelser, jeg her har udviklet; men da Sagen maaskee kan komme til senere at hvile i andre Hænder, have vi anseet det for nyttigt at anføre Noget herom.

For ikke paany at udsætte mig for nogen Bemærkning om, at Sagen bliver mere indviklet derved, at jeg har to Parters Sager at føre, saa vil jeg sige, at hermed er mit Hverv som Ordspører for Udvalgets Fleertal foreløbigt til-